

Arrest

nr. 93 649 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. G. (...) verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd op 13 november 1950 te Staskanisi geboren. U bent gehuwd met G. D. (...) en hebt met haar drie kinderen: twee dochters, V. (...) en N. (...), waarvan één in Georgië woont en één in Griekenland en één zoon, G. (...), die op 25 april 2010 overleden is.

U verklaart dat u problemen kreeg omwille van uw zoon. Uw zoon was bij het Georgisch leger. In de zomer van 2006 is een vriend van hem voor zijn ogen omgekomen bij militaire acties in Tsinvali. De autoriteiten weigerden echter de omstandigheden van zijn overlijden te erkennen, officieel was hij omgekomen tijdens een training. Ook kreeg de familie van die vriend geen enkele steun. Daarom besloot uw zoon in de zomer van 2007 zijn contract niet meer te verlengen en verliet hij het leger. Hij ging vanaf 5 februari 2008 als bewakingsagent bij de TBC-Bank werken. Tevens sloot uw zoon zich aan bij de oppositie. Hij uitte openlijk kritiek op de overheid, klaagde de leugens betreffende de dood van zijn vriend aan en nam deel aan manifestaties. Ook u was soms aanwezig bij manifestaties.

Op 1 januari 2009 werd u onverwacht ontslaan van uw werk op de luchthaven. Officieel was dat een gevolg van personeelsherschikkingen, maar u bent er zeker van dat het in werkelijkheid is omwille van de activiteiten van uw zoon en u zelf bij de oppositie. Op 1 mei 2009 werd uw zoon op zijn beurt ontslagen. Op 25 april 2010 overlijdt uw zoon. Officieel kwam hij om bij een auto-ongeluk, maar u bent zeker dat hij vermoord werd omdat hij bij de oppositie was. U diende op 10 juni 2010 zowel als op 24 juni 2010 officieel een klacht in met betrekking tot het overlijden van uw zoon, eerst bij de politie van Kardabani dan bij de openbare aanklager in Tbilisi. Er gebeurde echter niets met uw klachten. Wel kreeg u hierna problemen. Gemaskerde en gewapende mannen vielen tot drie maal toe uw huis binnen. Eenmaal was op 26 juli 2010 en de laatste keer was op 18 of 19 september 2010, wanneer de derde keer plaatsvond herinnert u zich niet meer. Tijdens deze invallen werd u geslagen en dreigden ze dat u het niet moest wagen om nog klacht in te dienen.

Op 4 september 2010 besloot u het land te moeten verlaten. U had informatie gekregen van uw twee neven, K. (...) en T. (...), dat u gedood zou worden indien u het land niet zou verlaten. Die twee neven regelden alles voor u, zij vonden een auto en zo. Op 25 september 2010 bent u uit Georgië vertrokken. U reisde per vrachtwagen naar Oekraïne, waar u op 29 september 2010 te Kiev aankwam. U verbleef daar vijf dagen bij een zekere J. (...), alvorens op 4 oktober 2010 te vertrekken richting België. U reisde met een BMW waarin nog drie andere mensen zaten. Na een tijdje – naar ze zeiden moet het toen ongeveer één uur 's nachts zijn geweest – stopten jullie en moest u even te voet verder door een veld en een bos. Aan de andere kant van dat bos stond diezelfde auto terug op jullie te wachten. Jullie stapten in en reden gedurende 24 uur verder. De volgende nacht moesten jullie weer uit te auto stappen. Met een kleine boot staken jullie een riviertje over, daarna moesten jullie nog een eind te voet door het bos. Uiteindelijk stapten jullie in een andere auto. Waar de anderen naartoe werden gebracht weet u niet. U werd 's nachts voor de deur van het Commissariaat afgezet en vroeg de volgende ochtend, op 7 oktober 2010, asiel. U hebt gedurende uw reis naar België nooit iets gemerkt van enige grenscontrole.

In feite wou u naar Duitsland, maar uiteindelijk kwam u naar België omdat u dat geadviseerd werd. Iedereen adviseerde u dat België het beste land was.

Na uw vertrek uit Georgië zou niemand nog bij u thuis zijn langsgekomen. Er leeft immers niemand meer, uw vrouw verblijft bij haar broers, en u diende geen klacht meer in. Wel werd uw schoonzoon nog bedreigd. Ongeveer drie maanden na uw vertrek kwamen drie mensen naar uw schoonzoon, ze dreigden dat als hij ooit over de problemen zou praten, ze zijn zoon zouden vermoorden. Teven zou hij ongeveer zes maanden geleden door onbekenden zijn opgebeld, ze vroegen naar u. Dat vernam u van uw vrouw.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw rijbewijs uit Georgië (1), de overlijdensakte van uw zoon (2), een Belgisch rijbewijs (3), een verklaring betreffende uw tewerkstelling op de luchthaven (4), twee verklaringen betreffende de tewerkstelling van uw zoon bij TBC-Bank (5) en drie getuigenissen van uw burens betreffende de problemen welke u zou hebben gekend (6).

B. Motivering

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Georgië. Als u terug zou keren zouden ze u daar zeker vermoorden (CGVS, p.12).

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst werd een merkwaardig gebrek aan kennis vastgesteld aangaande enkele kernelementen van uw asielrelaas. Zo kan u de naam van de vermoorde vriend van uw zoon niet geven, u verklaart dat u er ook nimmer om vroeg (CGVS, p.12, 15). Dit is niet aannemelijk, de moord op de vriend van uw zoon is immers de oorzaak van de problemen van u en uw zoon en uw zoon vertelde hierover tegen u (CGVS, p.12-15). Bijgevolg kan verwacht worden dat u de identiteit van deze persoon kan geven. Verder kan u niet zeggen op welke basis uw neven u vertelden dat uw leven in gevaar was en moest vluchten (CGVS, p.10). Gelet op het belangwekkend en drastisch karakter van dit nieuws (het was voor u de aanleiding om te vluchten, hoewel u niet weg wou; CGVS, p.10), kan verwacht worden dat u

grondig informeert naar de concrete bronnen en achtergrondinfo wanneer uw neven u dit nieuws brengen. Dit gebrek aan kennis en gebrek aan initiatief over deze belangwekkende zaken ondermijnt op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Ten tweede worden opmerkelijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en bewijsstukken welke u voorlegt, in het bijzonder de getuigenissen van uw burens betreffende de problemen welke u zou hebben gekend (6), die u ter staving van uw problemen voorlegt.

Zo stelt u tot twee maal toe dat het ontslag op uw werk onverwacht kwam. U verklaart dat het vrij eenvoudig was: ze zeiden u dat u niet langer kon blijven werken, op voorhand hadden ze u niets gezegd (CGVS, p.13). Wanneer u hierover verder tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal opnieuw wordt gevraagd, bevestigt u dit: u verliet 's avonds uw werk en de volgende dag dat u er heenging kon u plots niet meer binnen (CGVS, p.16). In het getuigenis van M. G. (...) heet het echter dat men u via telefoon liet weten dat als u niet zou stoppen met uw activiteiten, u van uw werk zou worden verwijderd (CGVS, p.16).

Verder verklaart u dat u drie maal bezoek hebt gekregen van gemaskerde en gewapende mannen (CGVS, p.14, 17) en vermeldt u voor het overige geen andere feiten. Zoals hoger reeds aangestipt antwoordt u ontkennend op de vraag of nog andere dingen zijn gebeurd (CGVS, p.16). Het getuigenis van M. G. (...) beschrijft nochtans dat u na het krijgen van dreigtelefoons op straat werd tegengehouden door gemaskerde mannen en door hen werd geslagen (CGVS, p.16). Uit deze getuigenis blijkt verder dat deze feiten zich moeten hebben afgespeeld voordat u ontslagen werd (CGVS, p.16) in januari 2009 en zodoende dus voor de dood van uw zoon op 25 april 2010. Ook zou u ten gevolge daarvan blijvend last hebben gehad aan uw been. U vermeldt deze feiten zelf helemaal niet.

Dergelijke verschillen tussen de feiten en de chronologie die u vermeldt en deze weergegeven in het getuigenis van M. G. (...) dat u ter ondersteuning van uw asielrelaas voorlegt (CGVS, p.8) zijn niet te begrijpen. De verklaring die u hiervoor aanreikt is bovendien allerm minst toereikend, u stelt namelijk gewoon dat u geen aandacht had voor deze brief (CGVS, p.17). Zodoende blijven deze tegenstrijdigheden overeind. Dit ondergraaft bijkomend op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doet zodoende afbreuk aan de gegronde vrees voor vervolging welke u volgend uit dit relaas beweert te hebben.

Ten derde moet vastgesteld worden dat u geen enkel materieel bewijs neerlegt van de door u gestarte aanklacht met betrekking tot de dood van uw zoon. Zo heeft u bij verschillende instanties klacht ingediend en u heeft van de artsen vernomen dat er geen bloed aanwezig was in de auto en dat uw zoon geslagen werd (CGVS, p.13). Er kan dan ook verwacht worden dat u, hetzij van uw klachten, hetzij van de reacties van de instanties, hetzij van de medische expertise van de artsen, iets kan voorleggen. Dit kan u niet. U verklaart dat u er niet aan gedacht heeft alles bij te houden en dat u van de officiële instanties geen enkele document kreeg (CGVS, p.13). Dit is niet overtuigend, er kan verwacht worden dat u enige materiële aanwijzing kan voorleggen, eventueel had u deze nadien alsnog kunnen trachten te bekomen.

Bijkomend dient een markante incoherentie vastgesteld tussen de verklaringen die u voor de verschillende Belgische asielinstanties aflegt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heet het dat u verschillende klachten indiende betreffende de dood van uw zoon en dat u hierop twee keer een dreigtelefoon kreeg bij u thuis (Vragenlijst CGVS, p.3). U vermeldt hierbij niets over enig bezoek van gemaskerde mannen bij u thuis. Voor het Commissariaat-Generaal verklaart u echter dat u tot drie maal toe bezoek kreeg van gemaskerde en gewapende mannen bij u thuis (CGVS, p.14, 17). Hierbij werd u geslagen en bedreigd (CGVS, p.14). Wanneer u wordt gevraagd of er behalve de bezoeken van die gemaskerde mannen nog andere dingen zijn gebeurd antwoordt u ontkennend (CGVS, p.16). U vermeldt weliswaar dat ze u ook bedreigden, maar wanneer u vervolgens wordt gevraagd wanneer ze u bedreigden, verklaart u dat dit was toen ze u aanvielen (CGVS, p.16). Nergens in uw verklaringen voor het CGVS maakt u op enige wijze melding van dreigtelefoons. Wanneer hiermee geconfronteerd, heet het enkel dat u beiden kreeg, telefoons en fysieke bedreigingen, maar dat men u tijdens het vorige interview niets vroeg over fysieke bedreigingen (CGVS, p.16). Deze verklaring is niet afdoende. Dat u wat betreft de belangrijkste feiten welke u zelf zijn overkomen en die als dusdanig aan de basis liggen van uw vrees voor terugkeer naar uw land van herkomst, voor de verschillende asielinstanties compleet verschillende zaken aanhaalt, doet ernstige vragen rijzen over de waarheid van de verklaringen die u aflegt. Van een kandidaat vluchteling kan worden verwacht dat hij voor de verschillende Belgische asielinstanties – zeker met betrekking tot centrale elementen van zijn asielrelaas – gelijklopende verklaringen aflegt. Dat dit in deze niet het geval blijkt, ondermijnt op verregaande wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doet zodoende afbreuk aan de vrees voor vervolging welke u beweert te hebben.

Tenslotte moeten we nog opmerken dat u wat betreft het been waaraan u volgens de brief sinds de aanval op straat blijvende problemen zou hebben gehad, beweert hieraan in België te zijn

geopereerd (CGVS, p.17). U kreeg vijf dagen de tijd, tot maandag 24 juli 2012, om ons hiervan de bewijzen te bezorgen (CGVS, p.17). U hebt hieraan geen gevolg gegeven, wij hebben tot op heden van u hierover geen enkel document ontvangen. Het feit dat u ook geen enkele verduidelijking heeft opgestuurd over de redenen waarom het niet gelukt is een bewijs neer te leggen, ondermijnt tevens de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees, aangezien dit getuigt van een passieve houding en moeilijk te rijmen valt met de houding van iemand die internationale bescherming vraagt en behoeft.

De overige documenten welke u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt, kunnen hieraan niets veranderen. Uw rijbewijs (1), uw Belgisch rijbewijs (3), de verklaring betreffende uw tewerkstelling (4) en de verklaringen betreffende de tewerkstellingen van uw zoon (5) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw persoon doch zeggen niets over de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Het betoog van verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht de naam van de vriend van haar overleden zoon te kennen of nog te herinneren daar het niet haar persoonlijke vriend betrof, kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers betreft de moord op deze vriend, zoals gesteld in de bestreden beslissing, de oorzaak van alle problemen die verzoekende partij en haar zoon naderhand in Georgië zouden hebben gekend, hetgeen door verzoekende partij niet wordt ontkend. Bovendien

geeft verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat haar zoon tijdens de demonstraties van de oppositie altijd speeches hield waarbij hij zijn mening gaf over de valse overlijdensakte van zijn vriend, er steeds aan toevoegend dat hij zelf niet meer voor het leger wenste te werken daar het leger niet eerlijk is over de dood van haar soldaten (administratief dossier, stuk 4, p. 15). De Raad oordeelt dat het derhalve volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partij de naam van de vriend van haar zoon, die duidelijk de spilfiguur is in het door haar voorgehouden asielrelaas, niet kan weergeven.

2.2.4.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en de door haar bijgebrachte bewijsstukken argumenteert verzoekende partij wat volgt: *“Het is wel zo dat verzoeker niet altijd alle feiten heeft weergegeven, omdat hij hoogstwaarschijnlijk schrik zou hebben van de mensen die hem hebben geslagen en bedreigd, maar ook omdat hij die feiten niet wenste te herinneren of geen pijn wilde lijden bij het vertellen van de feiten in details.”*

2.2.4.2. De Raad merkt op dat de tegenstrijdigheden tussen de getuigenis van M. G. en het voorgehouden asielrelaas zich beperkt tot een al dan niet op voorhand in kennis te zijn gesteld van een dreigend ontslag en tot het zich bij het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk beperken tot het driemaal thuis aangevallen zijn door gemaskerde mannen waarbij verzoekende partij zwaar werd geslagen, daar waar de getuigenis van M. G. het eveneens heeft over een geagresseerd zijn door gemaskerde mannen op straat met blijvend letsel tot gevolg. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe voormeld verweer van verzoekende partij enige weerlegging kan uitmaken van de vastgestelde discrepantie tussen het al dan niet reeds eerder op de hoogte te zijn gebracht van een dreigend ontslag en evenmin hoe het in uiterst voorwaardelijke wijze geformuleerde argument dat verzoekende partij schrik zou hebben van de mensen die haar hebben geslagen, zou kunnen verklaren dat verzoekende partij het geslagen worden door gemaskerde mannen bij haar thuis wel vermeldt, doch het geslagen worden door gemaskerde mannen op straat niet mededeelt. Om dezelfde laatst vermelde reden kan het argument dat verzoekende partij zich de feiten niet wenste te herinneren omwille van lijden van pijn bij het vertellen ervan door de Raad evenmin worden aangenomen.

Ten slotte wijst de Raad er desbetreffend op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De uitleg dat verzoekende partij zich bepaalde pijnlijke gebeurtenissen niet meer wenste te herinneren, neemt niet weg dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht.

2.2.5. Aangaande het verweer van verzoekende partij betreffende de door verwerende partij vastgestelde ontstentenis van bewijs, meer in het bijzonder *“Gezien het mondeling karakter van de klacht, is het onmogelijk voor verzoeker om het bewijs hiervan te leveren”*, oordeelt de Raad dat dit betoog flagrant strijdig is aan de door haar desbetreffend afgelegde verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal waardoor het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas enkel wordt bevestigd. Verzoekende partij antwoordt immers op de vraag of zij dan geen enkel bewijs van haar eigen klacht, van haar eigen officiële vraag, kan voorleggen, het volgende: *“Neen, dat heb ik niet, ik heb er niet aan gedacht om dat bij te houden.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 13). Deze opmerkelijke tegenspraak tussen de verklaring op het Commissariaat-generaal en voormeld verweer ondermijnt verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het beweerde asielrelaas.

2.2.6. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden, tegenstrijdigheden en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielfrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 10) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 juli 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT